

bringes ud af sin hjælpeløse Tilstand, dersom hun ikke skulde miste sin Forstand.

»Men nu skulde du prøve paa, om du ikke kunde falde lidt til Ro. Vi kan begge to trænge til det.«

»Maa jeg blive her?« spurgte Jytte. »For saa tror jeg næsten, at jeg kan sove nu.«

Hun skubbede sig tilrette i Moderens Arm og aandede befriet ud i et langt Suk. En Tid laa hun derpaa og smaasnakkede. Hun talte om sine gifte Veninder, om deres ulykkelige Ægteskaber og meget andet af det, der havde beskæftiget hende saa stærkt i den sidste Tid. Engang sagde hun efter en Pavse:

»Veed du, hvad jeg engang imellem har tænkt paa, Mor?«

»Nej.«

»Du vil vist finde det underligt; men naar jeg saae dig og Torben Dihmer sammen, har jeg undertiden kunnet tænke paa, om det ikke i Virkeligheden var dig, han holdt af uden selv at vide af det. Jeg har rigtig kunnet blive skinsyg paa dig, Mor, fordi du og Dihmer altid saa godt kunde tale sammen. I Grunden var der aldeles ikke noget urimeligt i det. Du ser jo slet ikke gammel ud med dit hvide Haar. Og Dihmer vilde ikke i nogen Henseende tabe ved Byttet — tværtimod. Dersom han virkelig kendte mig, vilde han forstaa det.«

»Hør, Jytte, alt det du der siger rimer ikke rigtigt.